

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/2/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813204426
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3813204426.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a členov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa mBANK SPÓLKA AKCYJNA, so sídlom v Poľskej republike, Senatorska 18, Warszawa, IČO: 001254524, zast. Advokátskou kanceláriou Bartošik Šváby s.r.o. so sídlom v Bratislave, Plynárenská 7/A, IČO: 35 929 049 proti odporkyni S. G., bytom D., S., I. strasse XX, o zaplatenie sumy 2.424,88 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa a odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 14. augusta 2014, č.k. 10C/23/2014-77, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 2.313,25 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 1.1.2012 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania v sume 371,92 eur na účet advokátskej kancelárie, všetko v lehote 3 dní od jeho právoplatnosti. V prevyšujúcej časti návrh zamietol.

V odôvodnení uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané a medzi účastníkmi bolo nesporné, že dňa 28.11.2008 účastníci uzavreli zmluvu o poskytnutí hotovostného úveru, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov odporkyni v sume 2.489,54 eur (75.000,-Sk). Odporkyňa sa zaviazala splácať poskytnutý úver v pravidelných mesačných splátkach po 88,14 eur vždy do 28. dňa v mesiaci od 23.12.2008 po dobu 36 mesiacov. Posledná splátka bola splatná dňa 28.11.2011. Celkové náklady spojené s úverom predstavovali sumu 681,18 eur. RPMN v konkrétnej výške v zmluve dojednaná nebola. Účastníci zmluvy sa dohodli, že v prípade, ak budú počas doby splatnosti úveru na účte pre mpôžičku peňažné prostriedky najmenej vo výške nesplateného istiny úveru, RPMN bude predstavovať 0% a celkové náklady na úver budú 0 eur. Priemerná hodnota RPMN predstavovala 22,21%. V skutočnosti odporkyňa vyčerpala úver v sume 2.489,53 eur. Na jeho splatenie navrhovateľovi poukázala sumu 176,28 eur v dvoch splátkach po 88,14 eur dňa 22.12.2008 a 22.1.2009.

Dňa 4.10.2011 navrhovateľ oznámil odporkyni odstúpenie od úverovej zmluvy a súčasne ju vyzval k zaplateniu žalovanej sumy formou maximálne 24 splátok najmenej po 165 eur. Odporkyňa na predžalobnú výzvu nereagovala.

Zmluvný vzťah účastníkov založený na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru spadá pod úpravu Zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka. Súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by aplikáciu zákona o spotrebiteľských úveroch vylučovali. Účastníci mali odstúpenie od zmluvy dojednané v Obchodných podmienkach poskytovania hotovostného úveru mPOŽIČKA v mBANK v bode

2.3.5. Pokiaľ sa navrhovateľ domáhal voči odporkyňi zaplatenia zostatku úveru spolu so zmluvným úrokom a úrokom z omeškania, súd poukázal na to, že akékoľvek zmluvné dojednanie, ktoré zaväzuje spotrebiteľa i po odstúpení od zmluvy platíť úver aj s úrokmi, poplatkami a ostatnými nákladmi akoby k odstúpeniu nedošlo, je v rozpore s ust. § 54 Občianskeho zákonníka. Ustanovenia zmluvy o úvere, podľa ktorých má spotrebiteľ plniť zmluvné povinnosti aj napriek odstúpenia od zmluvy, sú upravené nevýhodnejšie oproti úprave v § 48 a § 457 Občianskeho zákonníka, preto sú pre rozpor s § 54 Občianskeho zákonníka neplatné. Prípadné posudzovanie obchodnoprávnej úpravy odstúpenia od zmluvy je v danej veci neakceptovateľné, pretože pri odstúpení od zmluvy je potrebné vychádzať z ust. § 48 Občianskeho zákonníka, pričom ide aj o zákonný dôvod odstúpenia od zmluvy a použitie obchodnoprávnej úpravy nie je pre odporkyňu výhodnejšie. Tomuto právnomu záveru zodpovedá aj novelizované ustanovenie § 52 ods. 2, veta tretia Občianskeho zákonníka, účinné od 1.4.2015, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva (Zákon č. 102/2014).

Pokiaľ navrhovateľ odstúpenie od úverovej zmluvy a jeho účinky posúdil podľa § 506 Obchodného zákonníka s poukazom na to, že poskytnutie úveru spadá pod tzv. absolútny obchod, súd poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30.1.2013 vo veci 17Co/51/2012, v ktorom konštatoval, že presadzovanie obchodnoprávnej úpravy odstúpenia od zmluvy aj s poukazom na ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch je neakceptovateľné, keď tieto ustanovenia odkazujú v súvislosti s odstúpením od zmluvy na § 48 Občianskeho zákonníka.

Povinnosťou odporkyne zo zrušenej úverovej zmluvy je vydať navrhovateľovi bezdôvodné obohatenie, ktoré predstavuje to, čo od navrhovateľa v skutočnosti dostala, to je úverovú istinu po zohľadnení zaplatených úverových splátok. Odporkyňi bol poskytnutý úver v sume 2.489,53 eur. Na splatenie úveru poukázala celkom sumu 176,28 eur. Rozdiel, ktorý je povinná navrhovateľovi z titulu bezdôvodného obohatenia predstavuje sumu 2.313,25 eur.

Z vyššie uvedených dôvodov súd v prevyšujúcej časti návrh nepovažoval za dôvodný a zamietol ho.

Omeškanie odporkyne súd posúdil podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Právny vzťah založený medzi účastníkmi zmluvou o spotrebiteľskom úvere je potrebné považovať za občianskoprávny vzťah, kedy sa omeškanie dlžníka spravuje príslušnými ustanoveniami tohto zákona. Výška úroku z omeškania zodpovedá ust. § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov. Počiatok omeškania odporkyne so zaplatením nesplatených častí poskytnutých úverov bol ustálený od 1.1.2012. Navrhovateľ od úverovej zmluvy odstúpil dňa 4.10.2011. Odporkyňa odstúpenie od zmluvy neprevzala v odbernej lehote. Podľa bodu 2.4.7 Obchodných podmienok navrhovateľa sa za deň doručenia považuje tretí deň odo dňa uloženia oznámenia o zásielke na pošte dlžníka. Podľa vyjadrenia navrhovateľa doručenie zásielky s istotou najneskôr nastalo dňa 31.12.2011, preto od 1.1.2012 uplatnil voči nej úrok z omeškania.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.. Navrhovateľ bol v konaní čiastočne úspešný, preto mu bola náhrada trov konania priznaná v pomernej výške, podľa pomeru jeho úspechu a neúspechu vo veci. Trovy konania predstavujú zaplatený súdny poplatok za návrh v sume 151,50 a trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnych služieb po 101,25 eur, dvakrát 7,81 eur režijný paušál ku každému úkonu za prípravu a prevzatie zastúpenia a spísanie podaného návrhu a 20% DPH, ktorá zo sumy 218,12 eur predstavuje sumu 43,62 eur. Celkom trovy konania predstavujú sumu 413,24 eur. Úspech navrhovateľa vo veci predstavoval 95% a neúspech 5%. Čistý úspech navrhovateľa vo veci je 90%, čomu zodpovedá náhrada trov konania v sume 371,92 eur.

Proti rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ i odporkyňa.

Navrhovateľ podal odvolanie proti výroku, ktorým bol návrh navrhovateľa vo zvyšku zamietnutý. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie

konanie. Uplatnil náhradu trov konania. Pre prípad, že odvolací súd sa nestotožní s obsahom podaného odvolania, žiadal, aby odvolací súd vyslovil vo výroku svojho rozhodnutia, že dovolanie je prípustné, lebo ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného právneho významu. Uplatnil dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a), d), f) O.s.p. Súdu prvého stupňa vyčítal nesprávne právne posúdenie veci týkajúce sa aplikácie práva. Zotrvával na stanovisku, že v danom prípade ide o tzv. absolútny obchodný vzťah, ktorý nezakladá automaticky pôsobnosť Občianskeho zákonníka v celom rozsahu, ale zakladá iba aplikáciu ustanovení o spotrebiteľských zmluvách. Znamená to teda, že ak je tzv. absolútny obchodný vzťah posúdený zároveň ako spotrebiteľská zmluva, použijú sa naň príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka, v danom prípade najmä ustanovenia o zmluve o úvere a ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Podporne poukazoval na skutočnosť, že samotný Obchodný zákonník v znení zákona č. 429/2008 výslovne potvrdzuje, že môže existovať právny vzťah, kedy sa spotrebiteľská zmluva riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka. Vyslovil názor, že žiadne ustanovenie Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách nevylučuje použitie Obchodného zákonníka v prípadoch, keď je daná priamo zákonom a nie dohodou zmluvných strán, ako je tomu práve v prípade zmluvy o úvere. Takisto neexistuje žiadne ustanovenie Občianskeho zákonníka, ktoré by stanovovalo, akým spôsobom má byť splatený úver s úrokom v prípade odstúpenia od úverovej zmluvy, a to z jednoduchého dôvodu, že Občiansky zákonník úverovú zmluvu ako absolútny obchod vobec neupravuje, a preto nemôže pre spotrebiteľa priaznivejším spôsobom upravovať následky odstúpenia od zmluvy zo strany veriteľa z dôvodu porušenia povinnosti dlžníka. Výklad ustanovení o spotrebiteľských zmluvách, ktorý popiera uplatnenie Obchodného zákonníka na vzťahy vyplývajúce z uzatvorenia zmluvy o úvere, považoval za rozporný so slovenským právnym poriadkom, jeho štruktúrou, ako aj s princípom právnej istoty, a preto nemôže mať oporu ani v požiadavke eurokonformného výkladu. Citoval z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Sžo/258/2009 zo dňa 31.03.2010, z ktorého vyplýva, že právna úprava spotrebiteľského úveru, obsiahnutá v zákone o spotrebiteľských úveroch a právna úprava úverovej zmluvy, obsiahnutá v Obchodnom zákonníku, sa navzájom nevylučujú, ale naopak, že sa majú aplikovať spoločne, pričom úverová zmluva so spotrebiteľom sa uzatvára podľa Obchodného zákonníka. Za nesprávne preto považoval odstúpenie od zmluvy podľa ustanovení Občianskeho zákonníka s tým, že toto malo byť posúdené podľa ustanovení Obchodného zákonníka a za nesprávne považoval aj posúdenie právnych účinkov odstúpenia. Citoval ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka, podľa ktorého, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok, alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Konštatoval, že vzhľadom na špecifický účinok odstúpenia na trvanie záväzku dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky nedochádza odstúpením od zmluvy ani k zániku nároku veriteľa na úrok z omeškania, a preto pri odstúpení od zmluvy veriteľom pre nesplácanie úveru dlžníkom má veriteľ aj naďalej nárok na úroky z úveru, aj sankčné úroky z omeškania. Spochybnil taktiež záver súdu prvého stupňa o tom, že dohoda účastníkov, podľa ktorej aj po odstúpení od zmluvy mohol žalobca uplatňovať zaplatenie celej dlžnej sumy s príslušenstvom a všetky ďalšie neuhradené záväzky a poplatky, je neplatná pre rozpor s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. K absencii údajov o konkrétnej výške ročnej percentuálnej miery nákladov uviedol, že táto bola v zmluve uvedená v súlade s § 4 ods. 2 písm. j) zák. č. 258/2001 Z.z.. Ďalej namietal, že napadnutým rozsudkom bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Zároveň navrhol pripustiť aj dovolanie proti prípadnému potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu s tým, že prax súdov Slovenskej republiky nie je v otázke posudzovania nárokov pri odstúpení od zmluvy jednotná.

Odporkyňa v odvolaní žiadala, aby sumu 2.424,88 eur mohla zaplatiť v splátkach po 50 eur, nakoľko musí platiť výživné na dve deti a prispievať na nájom a elektriku.

Odporkyňa sa následne vyjadrila k odvolaniu navrhovateľa, kde opätovne žiadala o splátkový kalendár po 50 eur.

Krajský súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny.

Žalobným návrhom navrhovateľ žiadal, aby súd rozsudkom odporkyni uložil povinnosť zaplatiť istinu 2.424,88 eur s príslušenstvom na základe zmluvy o poskytnutí hotovostného úveru zo dňa 28.11.2008, ktorá predstavovala nesplatenú časť úveru poskytnutého odporkyni v sume 2.489,54 eur (75.000,- Sk). Na príslušenstve pohľadávky uplatnil voči nej zmluvný úrok vo výške 16,5% ročne a z dôvodu omeškania so splácaním úveru úrok z omeškania vo výške 9,25% od 1.5.2009 do zaplatenia, ktorý v podaní vo veci samej zo dňa 6.6.2012 opravil tak, že úrok z omeškania voči odporkyni uplatnil od 1.1.2012 do zaplatenia.

Okresný súd uplatnenému žalobnému návrhu vyhovel čiastočne, keď rozhodol rozsudkom o povinnosti odporkyne zaplatiť navrhovateľovi sumu 2.313,25 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 1.1.2012 do zaplatenia, a to do 3 dní po právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti návrh zamietol.

Odvolačný súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolacie námietky navrhovateľa vo veci samej sú totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvého stupňa, súd prvého stupňa sa s týmito v odôvodnení svojho rozhodnutia dôsledne vypořiadal a tieto preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní totiž neboli tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Nakoľko odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje, v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. na odôvodnenie napadnutého rozsudku odkazuje a v súvislosti s odvolacím námietkami navrhovateľa dopĺňa.

Rozsudok alebo uznesenie, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písm. a) až f) citovaného zákonného ustanovenia.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní uplatnil dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a) (v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1), d) (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), f) (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

Navrhovateľ v súvislosti s uplatnením dôvodu na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a) poukazuje na ustanovenie § 221 ods. 1 písm. h), podľa ktorého odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak tento vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Ide tak o dôvod totožný s dôvodom na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. má na mysli vady konania, ktoré spočívajú v nesprávnom procesnom postupe súdu prvého stupňa.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. je podľa súdnej praxe daný v prípade mylnej aplikácie a výkladu právnej normy na zistený skutkový stav, alebo použitia právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

V prejednávanej veci navrhovateľ v odvolaní, aj v priebehu konania, zotrváva na stanovisku, že daný právny vzťah medzi účastníkmi mal byť posudzovaný ustanoveniami Obchodného zákonníka, a to najmä otázka odstúpenia a právnych dôsledkov odstúpenia od úverovej zmluvy.

Odvolačný súd preskúmaním zistil, že súd prvého stupňa vec v tejto otázke správne právne posúdil. Jeho závery sú aj v súlade s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS/402/2013-10 zo dňa 19.06.2013. Týmto rozhodnutím je potvrdená rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky, ktoré síce uznávajú, že úver je absolútnym obchodom, pričom na úver dopadá tretia časť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy, avšak pokiaľ ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou a ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Teda ide o typický

občianskoprávny vzťah. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekventovanejšie občianskoprávne vzťahy. Je náležité a plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnu úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo.

Niet pochybností o tom, že aj v danom prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu, za ktorú sa považuje každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ak ju uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Na plynutie času, ani jeho dôsledky, vrátane premlčania v typickej občianskoprávnej veci, nemôže dopadať právna úprava obchodného práva a rovnako ani na otázky odstúpenia a dôsledkov odstúpenia od zmluvy. Vychádza sa z názoru, že niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť spotrebiteľov, vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo a prehnane chrániť dodávateľa, ktorý sám zmluvu koncipoval. Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka je pomerne náročné na dodávateľov a významne chráni spotrebiteľov, ktorí takmer žiadnym spôsobom neparticipujú na koncipovaní zmluvy, a preto je namieste silná ochrana spotrebiteľov, ktorú slovenský zákonodarca zakotvil v ustanovení § 54 Občianskeho zákonníka. V rámci kolízie dvoch noriem na ten istý inštitút sa použije občianskoprávna úprava. Iná vec by bola, ak by išlo o úver medzi dvoma nepodnikateľmi, alebo dvoma podnikateľmi, alebo o inú než spotrebiteľskú zmluvu. Aj v danom prípade ide o formulárovú zmluvu, ktorej predformulované zmluvné podmienky spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť. Ak dodávateľ predformuluje v spotrebiteľskej zmluve klauzuly, ktoré sú v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, resp. nedá ich do súladu s týmto paragrafom, v zmysle § 879f ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka dostáva sa do rozporu so zákonom a takéto klauzuly sú neplatné. O takýto rozpor ide aj vtedy, ak by sa postavenie spotrebiteľa zo spotrebiteľskej zmluvy použitím inštitútu práva podľa Obchodného zákonníka s odkazom na § 261 ods. 3 Obchodného zákonníka zhoršilo napriek tomu, že Občiansky zákonník upravuje pre spotrebiteľa rovnaký inštitút priaznivejšie.

Z uvedeného dôvodu preto treba považovať za správny postup, keď aj dôsledky odstúpenia od zmluvy sú posudzované podľa ustanovenia § 457 Občianskeho zákonníka, ktoré je pre spotrebiteľa priaznivejšie.

Odvolací súd preto nepovažoval dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. za opodstatnené uplatnený.

Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d) (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom toho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

Odvolací súd preskúmaním veci nezistil taký postup súdu prvého stupňa v súvislosti s hodnotením dôkazov, ktorý by odporoval ustanoveniu § 132 O.s.p., pričom aj podľa odvolania zásadný nesúhlas navrhovateľa s rozhodnutím súdu prvého stupňa spočíva v právnom posúdení, keď súd prvého stupňa posudzoval otázky odstúpenia od zmluvy a náležitosti z toho vyplývajúce podľa Občianskeho a nie Obchodného zákonníka.

Odvolací súd nepovažoval za potrebné ani pripustiť dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku s prihliadnutím na to, že otázka aplikácie Občianskeho a Obchodného zákonníka v spotrebiteľských veciach už bola riešená aj vyššie citovaným rozhodnutím ústavného súdu.

Čo sa týka odvolania odporkyne, je zrejmé, že podaním riadneho opravného prostriedku sa domáha poskytnutia možnosti splatiť finančný záväzok v splátkach vo výške 50 eur mesačne.

Podľa ust. § 160 ods. 1 O.s.p. ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť zásadne do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. Súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

Citované ustanovenie pripúšťa, aby súd určil aj dlhšiu lehotu na plnenie, ako je všeobecná trojdňová lehota stanovená zákonom, resp. aby umožnil povinnému vykonať plnenie prisúdené oprávnenému v splátkach. Pre takéto rozhodnutie však musia byť splnené určité podmienky. Bezdôvodným oddialovaním vykonateľnosti stanovenej povinnosti (ktorá je závislá od určenej lehoty na plnenie) totiž môže dôjsť k neprimeranému zásahu do práv oprávneného na plnenie, na ktoré mal právo už pred rozhodnutím súdu.

Súd výnimočne určí dlhšiu než 3-dňovú lehotu na plnenie peňažného plnenia, prípadne umožní povinnému účastníkovi jeho vykonanie v splátkach, napr. v prípade, že by vzhľadom na jeho osobné a majetkové pomery povinnosť uhradiť dlžnú sumu v zákonom stanovenej lehote mohla neprimeraným spôsobom ešte viac zhoršiť jeho situáciu.

V prejednávanej veci však odporkyňa nepreukázala skutočnosti, ktoré by odôvodňovali umožniť jej vykonať plnenie v splátkach, teda neunesla dôkazné bremeno, nakoľko len jej tvrdenie, že nemá z čoho zaplatiť uvedenú sumu, lebo platí výživné na dve deti a taktiež platí nájom a elektriku, nie sú preukázaním skutočnosti, že by jej osobné a majetkové pomery boli skutočne tak nepriaznivé, ktoré by odôvodňovali vykonať plnenie v splátkach. Za takejto situácie odvolací súd teda nepovažoval podmienky na to, aby bolo odporkyni ako povinnému účastníkovi umožnené vykonať plnenie prisúdené navrhovateľovi v splátkach, za splnené.

Súd prvého stupňa rozhodol správne i náhrade trov konania a to v súlade s ust. § 142 ods. 2 O.s.p., tak že navrhovateľovi, ktorý bol v konaní čiastočne úspešný, priznal náhradu trov konania v pomernej výške, podľa pomeru jeho úspechu a neúspechu vo veci, pričom úspech navrhovateľa vo veci predstavoval 95% a neúspech 5%, teda čistý úspech navrhovateľa vo veci je 90%, čomu zodpovedá náhrada trov konania v sume 371,92 eur.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s 142 ods. 2 O.s.p., nakoľko žiaden z účastníkov nedosiahol v odvolacom konaní procesný úspech v plnom rozsahu a rovnako nemožno konštatovať, že by na strane niektorého z účastníkov odvolacieho konania išlo výlučne o neúspech v pomerne nepatrnej časti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.